

NULLI DESPERANDUM, QUAM DIU SPIRAT

Autor: Radek Hromuško

Třída: 4. B

Proč? Proč ji jen opustili? Merida chvílemi šla, chvílemi zas posedávala. Vpředu kopce, za zády údolí. Slunce se na ni smálo, jako by se nic nestalo. Vlastně to byl celý svět okolo, co se jí takto vysmíval. Sama, opuštěná, uprostřed divočiny. Bylo jí jedno, co s ní bude. Bylo jí jedno, kam dojde. Celou tu dobu se ptala sama sebe – ne, ptala se bohů. Proč ji opustili?

Ještě před pár dny byla u svých, teplo domova ji objímalo ze všech stran.

„Sinéad, podívej se na mě, jak se to dělá,“ vzpomněla si, jak tehdy snažila naučit malou novicku své řemeslo. Merida se musela smát, když viděla, jak se holčička marně pokouší napodobit pohyb jejích hbitých prstů. „Vezmeš to za tenhle konec a takhle to omotáš. Potom na druhé straně a úplně stejně. Ach, víš co? Zaskoč radši na louku a řekni jim, ať donesou ještě nějaké květiny.“

Holčička se na ni jen zakřenila a odcupitala pryč. Na tom posvátném kopci to jen žilo. Přípravy byly v plném proudu. Jedna skupinka shromažďovala dříví u ohniště, druhá se zas pokoušela vztyčit mohutnou sochu boha Toutatise. Jistě, zmatek a spousta lidí, Merida si ale ty zvláštní okamžiky užívala. Dnešek byl vlastně celý o ní. Byla již druidka, nejdůležitější žena kmene, a ten shon byl její povinností.

„Hej ty, už se vrátili s tím jmelím? Ne? Kde jsou? Každou chvíli začínáme!“

Ano, začínala už být nervózní. Trvala na tom, aby obřad proběhl v pořádku.

„Paní Merido, paní Merido! Wenertix mi nechce vydat jeho kozu!“

„Já vám všem říkám, už pro to děláme až moc. A co budeme pak žrát, ptám se vás, hmm?“

Kněžka se snažila vysvětlit nespokojenému náčelníkovi, že darovat bohům je třeba za každou cenu. To se ale mohli všichni hádat, jak chtěli, když ale Wenertix nechtěl, ani nebesa s ním nepohnula.

„Dělej, druidko, svou práci. Já si taky hledím svého, sakra! Můžou tu být každou chvíli, a jestliže dojde na obléhání, ó, to si nepřejte vědět, co se může stát. Hlavně, že bohové budou mít hostinu. Ta koza dnes zůstává naživu!“

Temný závoj pomalu zakrýval kopce a Merida cestou dumala nad tím, zda by náčelníkovi neměla vysvětlit, co je zase její prací. Zakázala si však na to víc myslet. Udělala, co bylo v jejích silách a Wenertix ať si jde třeba ke všem čertům. Poprvé vedla rituál sama, poprvé, nicméně důkladně. Ohně byly zažehnuty. Víno teklo proudem, pěly se veselé písně – oběti bohům byly odevzdány. Druidka byla spokojená, muselo to stačit i bez ušetřených zvířat.

Při těch vzpomínkách se jí v koutku oka objevila malá slza. Přes to všechno teď šla. Šla sama, zrazená. Ve své hrudi cítila tak tísnivou a bolestivou prázdnotu, že ji z ní, jak si jednou pomyslela, mohla vysvobodit snad jen ostrá čepel její dýky.

Byl to třetí den cesty, co uviděla poprvé od toho nešťastného dne světla lidských sídel. Na sebemenší úsměv jí ale síly nestačily.

„Kdo jsi? Kde se tu bereš?“ zavrčel hromotluk u brány.

„Jmenuji se Merida. Prosím, pusťte mě dovnitř. Jsem unavená, mám hlad.“

„Dokud neřekneš, odkud jdeš, zůstáváš před branami!“

Mlčela. Nechtěla o tom mluvit.

„A víš ty, že se nocí plíží vampýři, duchové, bludičky a čarodějnice? Jak ti mám věřit, že ze mě teď nechceš vysát krev, co?“

Mlčela. Dost ubohý vtíp – nevěděla, má-li se smát či plakat. Tou nerozhodností si ale strážného proti sobě zřejmě popudila dostatečně.

„Jak chceš. Zůstaň si tu.“

Vrata se s těžkým bouchnutím zavřela. Malým okénkem pak už jen proletěl kousek tvrdšího chleba.

„Na, abys neřekla, že jsem nelida. Jestli nejsi prokletá, bude ti to jistě stačit.“

Mor na tebe, proklínala ho v duchu. Když už nic jiného, alespoň pohled na vysokou dřevěnou palisádu jí dával trochu klidu na duši. Upír určitě nebyla, o tom prokletí si tak jistá být nemohla. Setmělo se rychle a Merida si netroufala do lesa pro trochu dřeva. Rozložila tak svou deku na louce před vesnicí, a i když to nečekala, po celém dni chůze ji tak potřebný spánek přivítal velmi rychle.

Noční můry se střídaly v jejích snech jedna za druhou. Doslova se předháněly o její přízeň. Chlad ji zase štípal na lících, když se během noci probouzela.

Co je tohle?! To se jí taky zdá? Žaludek se jí sevřel strachem. Šátrání. Šustění. Tu kroky, tu ticho. Mráz jí přeběhl po zádech, když si uvědomila, že na louce před branami už není sama. Po malé přestávce začalo šramocení nanovo. Kde je? Tak kde je? Stále jej přeci měla u sebe. Lesy se to hemžilo dravými vlky i jinými šelmami. Konečně! Má ho.

Nádech. Nůž letěl z pochvy. Rychlý pohyb rukou a...

„Co tu chceš!?“ rozkřikla se na vetřelce s dýkou na jeho krku.

„Já... eh... no...“ prozrazoval vyděšeně, že žádný lupič ani vrahoun není.

„Tak co!? Mluv!“

Rukojeť tiskla křečovitě a docela silně. Po ostré hraně chladné čepele počal pomalinku stékat slabý pramínek temně rudé krve.

„Prosím, dobrá paní. Nezapíjejte mě.“

Chlapák, div se nerozbrečel. „Jsem poctivý muž! Já jsem vám nic sebrat nechtěl. Já mám svoje rozkazy! Prosím... Au! Poslali mě z vesnice. Prej kdo je ta ženská za branami. Přísahám, nic víc. Možná... Možná bude lepší, když jim to povíte sama.“

Merida souhlasila. Konec konců tam bude jistě tepleji než na téhle větrné hůrce. Vetřelec si dá napříště jistě pozor, aby nebudil ženu po takovém dni. Rychlým krokem a se zorničkami stále se ohlížejícími a kontrolujícími své bezpečí dovedl Meridu do tvrze.

Místnost působila útulně, plnilo ji totiž příjemné teplo z praskajícího krbu. Ranní klid a i to celkem chutné jídlo bohužel kazilo šuškáni všech kolem doprovázené tím podezřívavým mrkáním všech kolem.

„Tak, paní,“ začal ten, kdo se zdál být náčelníkem, „snad vám chutná. Omlouváme se za tu špionáž, způsobila jste ale hned prvý den poněkud rozruch. Prozradte nám, laskavě, kdo opravdu jste. Sama ženská přežila takovou dobu, takovou cestu? Sama? Tomu se mi nechce moc věřit. Nenosite v tom vašem uzlíku přeci jen nějaká zaříkávání?“

„Já vím, jak se o sebe postarat,“ odsekla.

„Odkud jdete? Co se stalo, že jste opustila bezpečí svého domova?“

Nastalé ticho přerušila rána, když náčelník svou obrovskou dlaní praštil do ubohého stolu před ním. Merida si povzddechla a rozhodla se mluvit.

„Dobrá tedy. Přiznávám, že nevím, jak jsem na cestě ty tři dny přežila. Nejspíš šlo o velké štěstí. Víím, že jsem šla na západ. Co se stalo, ptáte se mne. Dozvíte se to. Necht' je vám můj příběh varováním, neboť já jsem viděla, co se chystá. Temnota přišla z jihu. A bojím se, že brzy pohltní celý náš mír. Tím nebezpečím jsou římské legie. Ano, přišel k nám tehdy jejich velitel. Přišel a naléhal na nás, ať prý opustíme naši vesnici. Území prý bylo římské, pro nás tam nebylo místo. Jak se tak lil ten jed z jeho úst, musela jsem se poradit s bohy—“

„Vy jste kněžka? Prosím, pak je tu něco, s čím byste nám mohla pomoci...“

„Kněžkou už nejsem,“ přerušila ho, „nechte mě domluvit! Jak jsem tušila, hvězdy mi prozradili, že legie na našem prahu znamenají zkázu. Nebylo jiné možnosti než sáhnout po meči. Bohové souhlasili, jejich přízeň jsme si zajistili mnohými dary. Já, má dcera, starci, ženy i děti, silní válečníci i rolníci spínali ruce k nebesům. Avšak naše nářky vyslyšeny nebyly a Římané nás zašlapali do země.“

Trhá mě to na kusy vám o tom nyní vykládat, ale poslouchejte. Nebyl to hezký pohled. Vesnice hořela dlouho a dým stoupal vysoko, snad aby všechny ostatní na míle daleko varoval před římskou krutostí. A já vám říkám, dejte na to varování. Cítím, že se nezastaví. Zabalte své věci, vezměte své děti do náruče a běžte!“

„Ne! Republika poražena bude! Naši zem jim, Merido, nedáme. Nechte si ta svá zlá proroctví a běžte, jestli chcete. Nebylo to pro vás lehké, to jsem se teď dověděl. Ale kam až bychom tu zkázu měli pustit? Zatlačíme je tam, odkud přišli. I vaši lidé budou pomstěni!“

„Já jsem viděla, co se stalo a co se stát má. Chcete taky vidět pláň skropené krví, mrtvoly hrůzně zdobící krajinu, usekané ruce rozházené po poli? Máte uši silné na to slyšet řev vašich nevinných dětí? Jsou to vaše oči, jež by strpěly pohled na vaše právě znásilňované manželky? Umíte si představit, jak chladné železo mají připravené na vaše silné ruce? Ne? Poslechněte mne tedy!“

„Dost! Konec, řekl jsem. Sezení je u konce. Jste teď volná, naložte s tím dle vašeho svědomí.“

Náčelník vyšel z místnosti. Ta zůstala prázdná a ani oheň nedokázal ohřát ten chlad, jenž zde právě nastal. Měla by jít, zde již pro ni nic není.

„Merido! Prosím vás, stůjte.“

Tak nezněl hlas plný podezření či nenávisti. Byl to naopak hlas starší ženy, i přes její rozrušení určitým způsobem konejšivý.

„Prosím, potřebuji vaši pomoc. S Vercingetorixem jste zašla dost daleko. Víte, je statečný a stojí za ním hodně práce a úsilí. Gergovie je toho jasným důkazem – naděje stále existuje. Ale to není, proč jsem za vámi přišla...“

Aida, ta stará porodní bába, jí cestou mezi malými dřevěnými domky vysvětlila, že je ve vesnici žena, která má zanedlouho na svět přivést dítě. Jak dvojice nacházela cestu skrz ranní mlhu, dozvěděla se Merida, že nelze předpokládat, že ženu či dítě čekají společné radostné zítřky. Aida proto apelovala na kněžku, aby vykonala svou povinnost a dala jim oběma své požehnání. Na tohle ale Merida přistoupit nemohla, bohové ji přeci opustili. Proč by Meridinými slovy měli pomoci těmto dvěma nešťastníkům, když druidčinu vlastní vesnici nechali prakticky celou vyvraždit?

„Merido, teď vás nežádám jako druida. Teď vás žádám především jako ženu a jako dobrého člověka. Jestli jim někdo může pomoci, jste to teď jediné vy.“

„Já bych to chtěla udělat, ale mé schopnosti na to nestačí. Zkáza mé vesnice je toho více než jasným důkazem. Bojím se, že když před bohy předstoupím znovu, budu riskovat mnohem horší věci.“

„Copak vy to nevidíte?“ usmála se Aida opět svým konejšivým způsobem. „Bohové ušetřili vás. Vy jste ta, která ještě má místo na tomto světě a vaše cesta pokračuje, není u konce. Ne, nedívejte se tak na mne. Nesmíte nechat minulost, aby vás rozdrtila, obejměte svůj osud. Zlatíčko, obě víme, že tohle udělat musíte a nakonec to i uděláte.“

Aida nenechala nejistotu argumentovat. Ukázala jen na vzdálenou chalupu a pak se rychlým krokem vydala jejím směrem.

Merida se posadila, musela chvíli přemýšlet. Uprostřed vesnice byla stále sama. Neviděla cestu, ani vpravo, ani vlevo – byla ztracená. Kněžka složila svou hlavu do dlaní, jež se brzy začaly plnit slánými slzami. Mlha zakrývala naprosto vše. Jen tam, tam v dáli, i přes ty slzy, i přes tu mlhu Merida spatřila tu chatku. Chatku, která ji volala a která ji teď poutala. Aida měla pravdu.

Druidka, jak měla ve zvyku, připravila pečlivě všechny věci pro rituál. Volala bohyni Eponu, nechť jí dá sílu. Bylo to náročné, dlouhé a vypjaté. Ovšem když poprvé uviděla toho malého drobečka, konečně poznala, kudy se má vydat. Tady začíná nový život, čistý a nevinný. Pro ten zázrak žije. Nebesa rozehnala mlhu, to bohové se usmáli. Merida mohla začít znovu.